

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 364/2012-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. M., správcu konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v konkurze, D., zastúpeného advokátom JUDr. L. L., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 a jeho rozsudkom z 28. júla 2011 a v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo V/1/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2012 doručená sťažnosť JUDr. I. M., správcu konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v konkurze (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odporca“, resp. „dovolaateľ“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 a jeho rozsudkom z 28. júla 2011 a v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo V/1/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení odporcu v súdnom spore o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 Cbi/16/2008. Krajský súd rozsudkom z 10. marca 2010 uložil sťažovateľovi povinnosť *„vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu P., a. s. v konkurze... D., nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. D., zapísané v LV č. 96...“*. Na odvolanie sťažovateľa z 3. mája 2010 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 z 28. júla 2011 rozsudok krajského súdu z 10. marca 2010 potvrdil. Súčasne potvrdil aj uznesenie krajského súdu z 5. mája 2010, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť poplatok za odvolanie. Proti predmetnému (druhostupňovému) rozhodnutiu najvyššieho súdu podal sťažovateľ 20. októbra 2011 dovolanie, ktoré najvyšší súd (ako dovolací súd) uznesením sp. zn. 2 Obdo V/1/2012 z 28. februára 2012 ako neprípustné odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„postupom a rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 28. 07. 2011... ako aj uznesením... zo dňa 28. 02. 2012... boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... čl. 36 ods. 1 listiny... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*, lebo *„právne závery súdu prvého stupňa, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, sú nesprávne“* a z toho dôvodu aj *„rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci... odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil riadne... náležite (dostatočne)... rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa predstavuje arbitrárne a svojvoľné rozhodnutie... dovolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia k riadnemu vysporiadaniu s argumentáciou sťažovateľa nepristúpil – vôbec nevysvetlil prečo sú bez právneho významu...“*.

4. Na podporu svojich názorov a tvrdení sťažovateľ obšírne citoval z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 119/03, I. ÚS 23/04, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 31/07, IV. ÚS 49/06), najvyššieho súdu (napr. 5 Cdo 88/99, 2 Cdo 170/2005), ako aj z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil rozsudok krajského súdu č. k. Cbi 16/2008-112 z 10. marca 2010, jeho odvolanie z 3. mája 2010, odvolací rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 z 28. júla 2011, dovolanie z 20. októbra 2011 proti tomuto rozsudku a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V/1/2012 z 28. februára 2012.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva JUDr. I. M... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 Listiny... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu... zo dňa 28. 07. 2011 spis. zn. 3 Obo 75/2010; 3 Obo 76/2010 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 28. 2. 2012 spis. zn. 2 ObdoV/1/2012 porušené boli.

Rozsudok Najvyššieho súdu... zo dňa 28. 07. 2011... a uznesenie... zo dňa 28. 02. 2012... sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd... je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľova...“

II.

7. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa

a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

11. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie práv (pozri body 1 a 6) rozsudkom najvyššieho súdu (ako odvolacieho súdu) z 28. júla 2011 a uznesením najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) z 28. februára 2012.

12. Proti odvolaciemu rozsudku z 28. júla 2011 podal sťažovateľ 20. októbra 2011 dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 28. februára 2012 odmietol (pozri tiež bod 2).

13. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv predmetnými rozhodnutiami najvyššieho súdu (bod 12), v sťažnosti vychádzal viac-menej z dôvodov, ktoré uviedol v podanom dovolaní (pozri tiež bod 14), ústavný súd predostiera, že v posudzovanej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov a v jeho právomoci zostalo následne iba posúdenie, či účinky právomoci najvyššieho súdu (ako súdu

odvolacieho a aj súdu dovolacieho) v súvislosti s ich rozhodovaním o odvolaní a aj o dovolaní sťažovateľa sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

14. Ústavný súd vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

15. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP. V posudzovanom prípade najvyšší súd dovolanie sťažovateľa *„ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243 ods. 5 prvá veta O. s. p. ako neprípustné odmietol... Keďže v danom prípade dovolanie... nie je podľa § 238*

O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola...“.

16. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 14 a 15) preskúmal predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V/1/2012 z 28. februára 2012, ktorým tento súd sťažovateľovo dovolanie odmietol. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Po oboznámení sa s obsahom namietaného uznesenia najvyššieho súdu (dovolacieho) z 28. februára 2012 ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje aj jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Najvyšší súd v úvode odôvodnenia svojho uznesenia oboznámil prvostupňové rozhodnutie krajského súdu (vrátane jeho skutkových zistení a z toho vyplývajúcich právnych záverov) a podstatné časti odvolacieho rozsudku: „Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 109 O. s. p., z ktorého vyplývajú podmienky, za ktorých súd konanie preruší a uviedol, že z odvolania nie je zrejmé, v čom spočíva nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, keď konajúci súd konanie neprerušil. Fakt, či konajúci súd konanie prerušil alebo neprerušil, sám o sebe dôvod pre posudzovanie nezákonnosti rozhodnutia nezakladá. Námietku žalovaného, že konajúci súd nezaručil právo náležitého poučenia o ukončení dokazovania, odvolací súd označil pre posúdenie dôvodnosti odvolania za právne irelevantnú, a to z dôvodu, že žalovaný ani v odvolacom konaní neuviedol žiadnu inú hmotnoprávnu skutočnosť, s ktorou by sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal. Preto aj v prípade, ak by súd žalovaného ako účastníka konania náležité neupozornil o ukončení dokazovania, bola by táto námietka z hľadiska posúdenia dôvodnosti odvolania právne bezpredmetnou, pretože v predmetnom prípade nie je čo ďalšie dokazovať. Za právne irelevantnú označil odvolací súd aj námietku premlčania vznesenú žalovaným dôvodiac, že žalobca podal žalobu postupom podľa ustanovenia § 19 ZKV. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že existuje dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia pre jeho neurčitost' a nevykonateľnosť. Uviedol, že z výroku, ako aj odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, čoho sa predmet sporu týka a z akých dôvodov konajúci súd dospel k záveru, keď návrhu o vylúčenie sporných nehnutelností z konkurznej podstaty vyhovel. Za absolútne

bezpredmetnú odvolací súd označil skutočnosť namietanú žalovaným, že súd predvolal správcu konkurznej podstaty z nie zákonnej adresy uvedenej v zozname Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Uviedol, že z obsahu veci nie je sporné, že správca konkurznej podstaty je celým obsahom konania oboznámený a fakt, z akej adresy bol súdom predvolaný, je pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia iba nepodstatným formálnym nedostatkom. Odvolací súd konštatoval, že konajúci súd sa s predbežnou otázkou, či nehnuteľnosti, ktoré je žalovaný povinný na základe výroku napadnutého rozhodnutia vylúčiť z konkurznej podstaty, sú vo vlastníctve žalovaného alebo žalobcu, riadne vysporiadal a dospel k správne záveru, že žalobca si sporné nehnuteľnosti riadne kúpil a v zmysle dohodnutých podmienok zaplatil. Rovnako správne konajúci súd uzavrel, že neexistovali zákonné dôvody na odstúpenie od kúpnej zmluvy a že dohliadací konkurzný súd prevod nehnuteľnosti z konkurznej podstaty do majetku žalobcu riadne schválil. Je nesporné, že krajský súd nebol oprávnený vydať opatrenie z 2. novembra 2008, č. k. 4 K 169/97-631, ktorým zrušil svoje opatrenie z 22. októbra 2002 o schválení predaja majetku úpadcu. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným žalobcom v jeho vyjadrení k odvolaniu, že predkladanie nového súhlasu súdu na ten istý prevod za tých istých podmienok, by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi.“ Potom oboznámil dovolaciu argumentáciu sťažovateľa: „Podanie dovolania žalovaný odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f) O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Rovnako dôvodí dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Žalovaný odvolaciemu súdu vytyka, že svoj rozsudok riadne neodôvodnil, v dôsledku ktorej skutočnosti mu odňal možnosť konať pred súdom. Žalovaný opakovane poukázal na tvrdenia uvedené vo svojom odvolaní, v ktorom argumentoval, že otázku, či žalovaný sporné nehnuteľnosti nadobudol do svojho vlastníctva počas konkurzného konania, nie je možné riešiť v konaní o vylúčení veci z konkurznej podstaty, pretože ide o spor o určenie vlastníctva... Žalovaný má za to, že odvolací súd sa s (jeho, pozn.) tvrdeniami nezaoberal, nechal ich bez povšimnutia, jeho argumentáciu nevyvrátil a ani nevysvetlil, prečo je jeho názor nesprávny. Žalovaný súčasne namietol, že rozsudok odvolacieho súdu predstavuje veľmi formalistické posúdenie odvolacích tvrdení

žalovaného, úplne v ňom chýba označenie použitých právnych predpisov a ich patričný výklad. Nesprávne právne posúdenie veci oboma súdmi nižších stupňov žalovaný vzhladol v otázke posúdenia vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam.“

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

Najvyšší súd... ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd ... len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vady vymenované v písm. a) až g) § 237 O. s. p., majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f) O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. zakladá aj absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, z dôvodu ktorého je toto nepreskúmateľné.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. namietanej dovolateľom, nezistil.

K vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolateľ namietal znemožnenie realizácie jeho procesných práv absenciou presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňajúceho požiadavky na náležité odôvodnenie súdnych rozhodnutí

podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a nevysporiadanie sa odvolacieho súdu so všetkými uplatnenými námietkami žalovaného. Odvolaciemu súdu vytkol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil odvolacie tvrdenia žalovaného len veľmi formalistický, jeho argumentáciu k jednotlivým tvrdeniam nevyvrátil a ani nevysvetlil, z akých dôvodov nie je jeho názor správny. Prezentoval názor, že pokiaľ súd dospeje k záveru, že nárok žalobcu je opodstatnený, je povinný sa vysporiadať s argumentáciou žalovaného, z ktorého plynie opačný záver a túto dostatočným a výstižným spôsobom odôvodniť.

Nestotožňujúc sa s dôvodnosťou tejto dovolacej námietky, dovolací súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p.. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05)...

Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu, Najvyšší súd... ako súd dovolací konštatuje, že tento je náležité odôvodnený, do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Krajského súdu... potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné.

Na margo námietky žalovaného spočívajúceho v tvrdení, že súd ho ako správcu konkurznej podstaty predvolával z adresy, ktorá nie je adresou jeho sídla zapísanou v zozname správcov konkurznej podstaty vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, v dôsledku ktorej skutočnosti mal súd žalovanému uprieť možnosť konať pred súdom, dovolací súd uvádza, že súdne zásielky boli menovanému správcovi doručované tak na adresu V. (resp. K.), B. (doručenky pripojené k č. l. 59, 63, 68, 135, 179, 201 spisu) ako aj M. B. (ktorá v relevantnom čase bola adresou sídla jeho advokátskej kancelárie - doručenky pripojené k č. l. 90, 96, 100, 104, 119 spisu), pričom na obidvoch adresách si správca zásielky (osobne alebo prostredníctvom splnomocnenca) preberal. Z korešpondencie správcu konkurznej podstaty so súdom vyplýva, že aj zásielky doručované na adresu vtedajšieho sídla jeho advokátskej kancelárie, sa do jeho osobnostnej sféry

dostali, keďže na ne reagoval (či už žiadosťami o odročenie termínu pojednávania alebo podaním odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu).

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, Najvyšší súd... ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu...“

17. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované rozhodnutie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru ústavného súdu takého rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľa. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd pri preskúmaní dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, správne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy. Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

19. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, I. ÚS 200/2012), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

20. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu (ako súdu dovolacieho) pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

21. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) sp. zn. 3 Obo 75/2010, 3 Obo 76/2010 z 28. júla 2011.

23. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil

(II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

24. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

26. Pretože namietané odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

27. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

28. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

29. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznaním mu náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2012